

er overbevist om, at man just derigjennem vil faae et godt Resultat. Man vil derigjennem faae udpeget af vedkommende Artister selv det Arbejde, som har den almindelige Stemning for sig. Derom kan der naturligtvis strides, men det er umuligt at afsjøre det, hvis man ikke prøver det. Jeg har optaget denne Tanke efter Raad fra Theophilus Hansen, han raadede til dette, dels til en indskrænket Konkurrence og dels til at lade Arkitekterne selv deltage i Bedømmelsen. Han fortalte mig, at der var flere Steder, hvor det havde viist sig, at der var kommet et meget godt Resultat ud af en saadan Konkurrence, men jeg indrømmer, at hans Grunde til at ønske en indskrænket Konkurrence, som ogsaa er mine Grunde, nemlig at gjøre det muligt for virkelig dygtige Folk, der ikke have Raad til at anvende en stor Del af deres Tid, Penge og Kræfter paa en saadan Konkurrence, at deltage i den, ved at Staten betaler dem deres Arbejde, at dette ogsaa kan opnaas ved, at man ved Siden af giver fuldstændig fri Konkurrence, saaledes at der til Regjeringens Raadighed stilles en vis Sum, som Regjeringen efter sit bedste Skjøn kan betale et vist Antal Arkitekter, som ikke paa anden Maade kunne have Raad til at anvende Tiden derpaa. Forjaavdi er jeg altsaa meget villig til at gaa ind paa fuldstændig fri Konkurrence. Jeg forudsætter som sagt, at der alligevel bevilges mig en rimelig Sum — om det just bliver 29,000 Kr. eller noget Mindre, det er ikke det, det kommer an paa — til at faae en saadan indskrænket Konkurrence bragt til Veie ved Siden af. Jeg skal slutte, idet jeg beder det høie Thing at tage dette Forslag under velvillig Overveielse og ikke lade dets Skjæbne være afhængig af, at man bliver enig om alt det Store, der foreligger, baade hvad Kongeborg, Rigsdagsbygning, Regjeringsbygninger, Arkiv, Bibliothek og Museumsbygninger angaar, thi skal der ventes derefter, er jeg — som jeg begyndte med — bange for, at det faar vente meget længe og altfor længe, og hvorledes nu end alle de andre Samlinger ere indstallerede — daarlig nok i mange Retninger — kan det ikke nægtes, at den Samling, som trænger mest til en Bygning, er Malerisamlingen og den dertil hørende Skulptursamling.

Madsen: Jeg vil blot tillade mig at gjøre en kort Bemærkning, forinden Forhandlingen sluttes. Det ærede 4de kongevalgte Medlem (Fischer) kunde ikke rigtig forstaa, hvorledes jeg kunde blande Spørgsmaalet om Tillid til Ministeriet sammen med den foreliggende Sag. Dertil vil jeg blot bemærke dette: Naar man ser paa Lovforslaget, synes jeg, det er aldeles afsjort, at Lovforslaget netop forudsætter en særlig Tillid til Ministeriet. Naar man lægger saa godt som hele Afgjørelsen af Sagen i Ministeriets Haand, saa forudsætter man stærk Tillid. Det er nu saadan særlig med Hensyn til dette Lovforslag; men i al Almindelighed vil jeg blot bemærke dette, at jeg tror, at det er en aldeles uimodsigelig Kjendsgjerning og en historisk Lov, at en Regjerings Styrke hviler paa Befolkningens Tillid. I samme Grad, som den har denne Grund under sine Fødder, i samme Grad er den stærk. Den maa saa for øvrigt være saa personlig dygtig, som den være vil; hvis den ikke staar paa denne Grund, saa er den svag. Dette mener jeg sikkert vil gjøre sig gjældende overfor enhver Sag, og jo større Sagen er, i desto stærkere Grad vil det gjøre sig gjældende.

Da ingen Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Sagens Overgang til anden Behandling

vedtoges enstemmig med 36 Stemmer.

Krieger: Efter Sagens Bessaffenhed kan jeg anse det for klart, at den eger sig til Prøvelse i et Udvalg. Jeg tillader mig derfor at foreslaa den henvist til et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Da Ingen ønskede at udtale sig angaaende dette Forslag om Udvalgs Medsættelse, fattedes det under Afstemning og

vedtoges enstemmig med 36 Stemmer.